

De duivelsmissie

De duivelsmissie

Martine Pauwels

Ter nagedachtenis van An Claes, die me motiveerde om te blijven schrijven.

Schrijver: Martine Pauwels

Coverontwerp: Martine Pauwels, foto : Pixabay

ISBN: 9789463421041

© Martine Pauwels

Op het grote, centrale plein van het dorp weerklonk gejuich, toen de brandstapels aangestoken werden. Mensen stroomden toe om de heksen te zien branden.

Het gegil van vier van de vijf vrouwen ging door merg en been. Slechts één van hen scheen kalm te blijven en inwendig iets te scanderen, toen de vlammen zich als een destructieve mantel om haar lichaam wentelden. Ze was in trance en haar grote, blauwe ogen waren op een fraai geklede man, die bij de prominenten op de tribune zat, gericht.

De graaf was blij dat zwarte Beth eindelijk brandde en had geen idee dat ze hem viseerde. Hij merkte enkel dat de geur van het brandende vlees zijn jongste dochter onpasselijk maakte. Ze hield haar zakdoek voor haar neus en sloot haar ogen. Zijn oudste dochter staarde zwijgzaam voor zich uit.

Het vuur bewerkte de lichamen van de vrouwen, als een afschrikwekkend tafereel. De zwartgebrande schedels spatten uit elkaar en de gekookte hersenen vlogen hierdoor in het rond. Ontzet gemompel weerklonk vanuit het publiek. De waarschuwing was duidelijk: hekserij in Timberstone werd zwaar aangepakt.

Toen de brandstapels ver verteerd waren, wendde de graaf zich tot zijn zoon, die naast hem zat en zei: "Matthew, ik denk dat jij beter je zussen naar huis brengt. Zwarte Beth en haar aanhang zullen ons geen kwaad meer doen. Jammer dat ze niets meer zei."

Matthew knikte en dacht in zichzelf: "Als de beul haar tong niet uitgerukt had, zou ze misschien meer gelost hebben."

Hij wou echter niet laten merken wat hij dacht en stond op, waarna hij zijn zussen teken deed dat ze konden gaan.

Eigenlijk had hij meer zin om zijn paard te nemen en de koets naar huis te begeleiden, dan heksen te zien branden.

De laatste tijd waren er genoeg processen geweest en hij begon het beu te worden.

Hij begreep dat zijn oudste zus Mildred niet in stemming was om het spektakel te aanschouwen. Haar man en dochtertje waren net gestorven. Om haar verdriet te verwerken, was ze terug bij haar vader ingetrokken.

Zij en Matthew waren een tweeling en hadden een sterke band. Soms vroegen ze zich af of ze wel verwant waren aan hun jongere zus Jane, die net zestien was en meer met mode en haar uiterlijk bezig was.

"Mildred, Jane, we gaan naar huis", fluisterde hij.

"Goed, want straks heb ik nog roet van die brandende feeksen op mijn nieuwe jurk", siste Jane, die als eerste opstond en hem volgde.

Ze was gehuld in een lichtblauw gewaad volgens de laatste trend en Matthew vond het een enorm contrast tegen Mildred. Zij droeg een dichte, zwarte jurk zonder flamboyante kant en verticale uitsnijding zoals de jongere Jane, wiens blonde haren met veel krul opgestoken waren. Die van Mildred zaten onder een kanten kap.

De zussen volgden hun broer. Ze hadden elk hun reden om naar huis te willen en hun vader bleef nog wat napraten met de magistraat.

Matthew was blij dat hij van zijn officiële taak verlost was en niet verder het verslag van het heksenproces moest aanhoren.

De koets begaf zich op weg, met de dochters van de graaf aan boord, terwijl Matthew er op zijn paard naast reed. Hij zat liever in het zadel dan op een bank en had zijn hoed afgezet, om te genieten van de frisse bries in zijn lange, bruine haren, terwijl hij in een lichte draf reed.

Hij was gehecht aan zijn grote, voskleurige hengst en een gedreven ruiter. Het dier was eenkennig en de schrik van de stalknechten. Voor Matthew was het een excuus om

zich uit te leven en vuil te maken. Stilzitten was niet zijn sterkste kant en hij had er zich mee verzoend.

Opeens zag men iets bij de weg en de koetsier hield halt, terwijl Matthew besloot om op verkenning te gaan. Met zijn ene hand hield hij de teugels vast en met zijn andere greep hij het pistool dat aan zijn gordel hing.

Hij was een goed schermer en schutter en van niets bang. Zijn vader vond hem overmoedig, maar nu de heksen dood waren, stuurde hij zijn kinderen met een gerust hart op pad.

Plots liet Matthew zijn wapen zakken, toen hij merkte dat een jong meisje aan de kant van de weg zat te kermen. Ze keek hem verwonderd aan met haar grote, groene ogen. Onder haar rokken greep ze naar haar voet.

Hij had haar nog nooit gezien en ze staaarde hem smekend aan, waarna ze zei: "Ik was op weg om de heksen te zien branden, toen ik in een klem trapte. Mijn voet doet pijn en ik kan niet meer."

Ze was sober gekleed en haar lange, zwarte haren waren warrig opgestoken. Haar gezicht had een verkrampde uitdrukking, die verried dat ze pijn verbeet.

Matthew voelde zich radeloos, toen hij merkte dat haar enkel open lag. Hij beet op zijn lip. Het leek hem geen goed idee om haar aan haar lot over te laten.

Volgens zijn schatting was ze ongeveer even oud als zijn zusje Jane en hij zou zich schuldig voelen, als hij haar niet zou helpen.

Hij gebaarde de koetsier dat het in orde was en steeg af, waarna hij zich over het meisje boog. Haar gezicht stond getekend door de pijn en nu pas zag hij dat haar voet serieus gewond was. Hoe ze uit de vossenklem geraakt was, was hem een compleet mysterie.

"Die voet moet verzorgd worden", merkte hij kalmpjes op.

Ze knikte en antwoordde: "Ik weet hoe je een klem open krijgt en heb mezelf los gekregen. Toen ben ik naar hier gekropen."

"Ik ben Matthew, zoon van de graaf en beloof je dat we die stropers zullen aanpakken", stelde hij zich voor.

Hierna wierp hij een blik op de koets achter hem en besloot dat Jane zeker niet met iemand die er zo verwaarloosd uit zag in één ruimte wou zitten. Hij kende zijn zussen goed genoeg om te weten dat Mildred anders dacht.

Ze was eerder klein en tenger van bouw, waardoor hij oordeelde dat hij haar wel kon optillen en besloot dat ze mee op zijn paard kon.

"Ik ben Isabella", zei ze. "Je moet voor mij geen moeite doen."

"En je deze nacht overleveren aan de wilde dieren?" pikte Matthew er op in. "Ik neem je mee en laat de dokter naar je voet kijken, voor je er het vuur of wat anders in krijgt."

"U bent echt te lief", kreunde Isabella, waarna Matthew opstond en haar mee op zijn voshengst tilde.

Het leek hem niet hartelijk een medemens in nood achter te laten. Het laatste jaar had hij genoeg ellende gezien. Hij had verschillende mensen die hem dierbaar waren kunnen begraven in de eenentwintig jaar dat hij op de wereld rondliep en kon moeilijk leed aanschouwen. Zelfs het folteren van de heksen werd hem teveel.

Hij was niet zeker of kwaad met kwaad bestrijden juist was. Ook al kon hij goed wapens hanteren, hij verkoos altijd eerst te praten, in plaats van te schieten en wist dat hij zijn vader hierdoor mateloos kon ergerden.

Hij wou niet weten hoe die ging reageren op het feit dat hij een gewond meisje meenam. Gezien zijn vader op dat moment afwezig was, besloot Matthew dat hij de beslissingen mocht nemen. Per slot van rekening was hij ook een graaf en zou hij binnenkort toch de touwtjes in handen krijgen.

Isabella zat stilzwijgend voor hem in het zadel en hij besloot niet op haar te letten. Eens ze in veilige handen was, ging ze zijn verantwoordelijkheid niet meer zijn.

Het meisje wou er niet bij stilstaan wat hem bezielde om haar op te rapen. Hij kende haar niet. Wat waren zijn bedoelingen?

Ze wist wie hij was, maar had een ander beeld van hem. Nooit had ze gedacht dat het kasteel binnengeraken zo gemakkelijk ging.

Matthew had geen idee dat er nog gevaar op de loer lag.

Schotse Borders

Met een aandachtige blik staarde een jonge man naar een oud geschrift en leek in gedachten verzonken. Hij was half de twintig en had lange, blonde haren, die in een paardenstaart gebonden waren.

Over zijn eenvoudige, donkerblauwe kledij, droeg hij een mantel van wolvenvachten. Zijn heldere, grijze ogen waren op de letters op het perkament gericht. Hij had weinig tijd. Er dreigde een groot gevaar voor heel het eiland en misschien wel voor heel de wereld.

"Hey, Edward, mijn sassenachvriend!" hoorde hij iemand tegen hem zeggen, luid genoeg om hem te doen opschrikken.

Zijn aandacht ging naar de jongeman die met een ernstig gezicht in het deurgat verscheen. Hij was rond de twintig en gehuld in een grote kilt van geruite tartan. Grote, groene ogen waren op hem gericht.

"Bruce, ik kreeg bijna een hartaanval", siste Edward.

"Snel schrikken is een slecht eigenschap voor een heksenjager", grinnikte Bruce, wiens lange, rode krullen rond zijn hoofd leken te dansen, toen hij met gezwinde pas het vertrek binnenkwam.

"Wat doen we nu?" vroeg Edward.

"We gaan elk onze weg", antwoordde Bruce. "Ik moet naar mijn vader in Drumnadrochit. Clanzaken kan ik niet aan jou overlaten, heksen wel. Jij regelt het even met die Engelse graaf. Als je me nodig hebt, ben ik er."

"Waar zou ik staan zonder mijn Schotse vriend?"

"Als mijn gevoel juist is, gaan we elkaar nog haten. Ooit zullen we onder dezelfde kroon vallen en ga ik misschien minder lief voor je zijn, als ze me in een protestants keurslijf willen wringen."

"Bruce, ik hoop dat dit nooit gebeurt", zuchtte Edward.

"Je wou ook niet dat die ene heks verbrand werd", gromde Bruce, waarna hij Edward iets overhandigde.

Het tweetal keek elkaar even stilzwijgend aan. Edward begreep dat zijn vriend uit de Hooglanden zijn eigen agenda had.

Als zoon van een belangrijke Schotse magiër was Bruce in oorsprong niet zo geneigd hem dingen bij te brengen. Door hem beter te leren kennen, veranderde hij van gedachte. Liever zag hij bepaalde geheimen in Engelse handen, dan volledig verloren.

Edward was een Engelse edelman, die na de dood van zijn vrouw en zoontje zijn kasteel in brand gestoken had en in zijn waanzin gered werd door de jongere Schot, die hem terug bij zijn zinnen kreeg.

Beide waren gedreven bestrijders van het kwade en Edward beseftte dat de graaf van Timberstone door een bepaalde heks te verbranden, de poorten naar de hel geopend had.

Hij richtte zijn pijlen op zwarte Beth, omdat hij haar verantwoordelijk achtte voor de dood van zijn gezin en zijn daaropvolgende waanzin. Nu iemand anders hem voor was in haar te berechten, voelde hij aan dat er meer op til was.

Hij had via zijn Schotse vriend bewijzen dat Beth geen verzinzel was, zoals vele onschuldige vrouwen, die hij had zien branden. Haar relatie met de duivel was echt en ze had hem een kind gebaard. Alleen wist niemand waar het was. Er werd gefluisterd dat het een meisje was, maar niemand had haar ooit gezien.

Edward vreesde dat de dochter gevaarlijker kon worden dan de moeder, maar er was nog een ander middel dan vuur om het kwade mee te bestrijden: liefde.

Een heks kon gered worden, als een man oprecht haar hart wist te veroveren.

Zelf had hij geen zin om nog ooit een vrouw in zijn leven toe te laten, maar hij hoopte dat de dochter van zwarte